



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 260/2023-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby [REDAKOVANÉ] proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 1 T 46/2016 z 5. decembra 2018, uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 2 To 44/2019 z 12. júna 2019, uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tdo 68/2020 z 28. februára 2022 a listu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 08820/22/61/049 z 1. júla 2022 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. novembra 2022 v znení doplnenia doručeného 1. marca 2023 s poukazom na doplnenie doručené 21. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tdo 68/2020 z 28. februára 2022 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) a listom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) č. 08820/22-61/049 z 1. júla 2022 (ďalej len „list ministerstva spravodlivosti“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Navrhuje zrušiť oznámenie ministerstva spravodlivosti č. 08820/22-61/049 z 1. júla 2022 a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom (podanie doručené 11. novembra 2022). V rámci podania doručeného 21. októbra 2022, ktoré označuje ako novú ústavnú sťažnosť, uvádza, že táto smeruje okrem rozsudku Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 46/2016 z 5. decembra 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a uzneseniu Krajského súdu v Nitre

(ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 To 44/2019 z 12. júna 2019 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) aj proti uzneseniu najvyššieho súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 3 písm. b) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, ktoré boli spáchané sčasti v štádiu pokusu a sčasti dokonané. Sťažovateľovi bol uložený spoločný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiacov podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu bol uložený trest prepadnutia vecí špecifikovaných v rozsudku okresného súdu, ktorých vlastníkom sa stal štát a poškodených okresný súd odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

3. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ (vo výroku o vine a treste) a aj prokurátor Okresnej prokuratúry Topoľčany (vo výroku o treste a v časti neuloženia ochranného dohľadu) podali odvolania, ktoré boli zamietnuté uznesením krajského súdu podľa § 319 Trestného poriadku. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie prostredníctvom svojho obhajcu, ktoré doplnil ďalšími podaniami. Dovolanie bolo založené na dôvodoch ustanovených v § 371 ods. 1 písm. c), h) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) odmietol.

4. Sťažovateľ podal ministerstvu spravodlivosti podnet na postup podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý bol vybavený listom ministerstva spravodlivosti ako neopodstatnený, t. j. vo veci sťažovateľa ministerstvo spravodlivosti nenašlo dôvody na podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť doručенú 11. novembra 2022, v ktorej vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu a listu ministerstva spravodlivosti argumentuje:

a) uznesenie najvyššieho súdu je arbitrárne a nezákonné z dôvodu, že bol odsúdený len na podklade jedného nepriameho dôkazu a prvostupňový súd mu v jeho trestnej veci neumožnil vykonať rekogníciu (opoznanie jeho osoby svedkom – poškodeným; sťažovateľ namieta, že nezodpovedá popisu páchatel'a);

b) výsluch svedka [REDAKOVANÉ] bol vykonaný nezákonne. Sťažovateľ tvrdí, že predsedníčka vo veci konajúceho senátu dezinterpretovala výpoveď tohto svedka, keď uviedla, že svedok ho usvedčuje. Podľa názoru sťažovateľa svedok potvrdzuje jeho nevinu, s čím sa nevysporiadal ani najvyšší súd a ani ministerstvo spravodlivosti;

c) k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku namieta neaplikáciu stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. k. Tpj 55/2016 z 27. júna 2017;

d) namieta posúdenie jeho predchádzajúcej ústavnej sťažnosti zo strany ústavného súdu. Konkrétne ide o časť rozhodnutia ústavného súdu č. k. II. ÚS 446/2022-28 z 13. októbra 2022, v ktorej ústavný súd označil odôvodnenie najvyššieho súdu za jasné, zrozumiteľné a logické. Konštatuje nevysporiadanie sa ústavného súdu s namietanou zvukovou nahrávkou z hlavného pojednávania konajúceho sa 1. marca 2017 a so skoršími rozhodnutiami všeobecných súdov, na ktoré poukázal;

e) vyjadruje nesúhlas s posúdením vykonaných dôkazov (pachová stopa, spôsobená škoda). Namieta, že okresný súd nevyžiadal súdny spis Okresného súdu Piešťany vedený pod sp. zn. 16 T 1/2016, v ktorom mali byť dôkazy o jeho nevine;

f) sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd priznal „*dôvod na podanie dovolania prostredníctvom ministra spravodlivosti*“.

6. V rámci podania doručeného 21. októbra 2022 sťažovateľ nad rámec už uvedených skutočností namieta porušenie princípu rovnosti zbraní v nadväznosti na odmietnutie vykonania navrhovaných dôkazov zo strany všeobecných súdov bez potrebného odôvodnenia. Vysporiadanie sa s jeho podnetom na podanie dovolania zo strany ministerstva spravodlivosti považuje za nezákonné. Podaním dovolania ministerstvom spravodlivosti by mohla byť podľa neho preskúmaná skutková otázka týkajúca sa hodnotenia existencie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. S poukazom na list ministerstva spravodlivosti namieta manipuláciu so svedeckou výpoveďou poškodeného.

7. V rozsahu doplnenia ústavnej sťažnosti doručeného ústavnému súdu 1. marca 2023 sťažovateľ navyše argumentuje:

a) vyjadrením predsedníčky vo veci konajúceho senátu na hlavnom pojednávaní konanom 1. marca 2017, ktorá pred vyhlásením rozhodnutia vo veci samej prejudikovala jeho vinu, došlo k porušeniu jeho práva na prezumpciu neviny;

b) namieta vo veci vykonané dôkazy a závery vyplývajúce z jednotlivých skutkových zistení;

c) je toho názoru, že v konaní pred dovolacím súdom preukázal existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku;

d) došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu nepriznaním mu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona;

e) odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu (bližšie nešpecifikovaného) vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku považuje za nedostatočné;

f) najvyšší súd neprihliadol na ním podané dovolanie z 25. mája 2020;

g) namieta konanie jemu ustanovených advokátov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, uznesením najvyššieho súdu a listom ministerstva spravodlivosti (a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu), ktorým mu bola oznámená absencia dôvodov na podanie dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

9. Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade ozrejmiť, že sťažovateľ mu 9. mája 2022 doručil ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal porušenie svojich práv (v nej označených, pozn.) rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 46/2019 z 5. decembra 2018, uznesením krajského súdu č. k. 2 To 44/2019 z 12. júna 2019, ako aj uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Tdo 68/2020 z 28. februára 2022, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 446/2020-28 z 13. októbra 2022 tak, že ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu a uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Časť ústavnej sťažnosti, v ktorej

sťažovateľ namietal porušenie jeho práv uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Po rozhodnutí ústavného súdu o uvedenej predchádzajúcej ústavnej sťažnosti a ešte pred zaslaním tohto rozhodnutia sťažovateľovi tento doručil (21. októbra 2022, pozn.) do konania vedeného pod sp. zn. II. ÚS 446/2020 doplnenie predchádzajúcej ústavnej sťažnosti. Následne (11. novembra 2022, pozn.) sťažovateľ podal ďalšiu ústavnú sťažnosť (ktorá je predmetom tohto predbežného prerokovania, pozn.), v ktorej obsahu vyjadril potrebu upraviť ním podané doplnenie ústavnej sťažnosti zo 4. mája 2022 z tzv. „doplnenia“ na „novú ústavnú sťažnosť“. V nadväznosti na ním zvolený (neštandardný) postup ústavný súd pristúpil k predbežnému prerokovaniu tak, ako je uvedené v nasledujúcich častiach tohto uznesenia, a reflektoval tak na všetky sťažovateľom uplatnené námietky.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu:

10. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súde. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci (m. m. IV. ÚS 134/2020, II. ÚS 444/2021). Keďže ústavný súd už rozhodol o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (v tejto časti ju odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (v tejto časti ju odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, pričom ani v čase predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti ústavný súd nenachádza dôvod postupovať inak, pozn.), je aktuálna ústavná sťažnosť v rozsahu posudzovanom v uznesení č. k. II. ÚS 446/2022-28 z 13. októbra 2022 neprípustná, v dôsledku čoho ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu:

11. Ako už bolo uvedené, časť predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie jeho práv uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. V nadväznosti na to možno aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu konštatovať, že aktuálna ústavná sťažnosť je v rozsahu posudzovanom v uznesení č. k. II. ÚS 446/2022-28 z 13. októbra 2022 neprípustná, v dôsledku čoho ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

12. Vo vzťahu k časti aktuálnej ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom boli aj ďalšie námietky smerujúce proti uzneseniu najvyššieho súdu, t. j. námietky nad rámec tých, ktorými sťažovateľ argumentoval už v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, je potrebné uviesť, že jednou zo základných podmienok konania pred ústavným súdom je podanie ústavnej sťažnosti v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty

neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014).

13. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde možno ústavnú sťažnosť podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

14. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené v apríli 2022. V tom čase začala sťažovateľovi plynúť zákonom ustanovená dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu najvyššieho súdu. Sťažovateľ ústavnú sťažnosť adresovanú ústavnému súdu podal prostredníctvom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ] až 7. novembra 2022 (doručenú ústavnému súdu 11. novembra 2022, pozn.), teda celkom zjavne po uplynutí zákonom stanovenej lehoty dvoch mesiacov na podanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu najvyššieho súdu, proti ktorému smeruje značná časť sťažovateľových námietok. Ústavnú sťažnosť bolo preto v časti, v ktorej sťažovateľ uplatnil námietky nad rámec tých, ktorými argumentoval už v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

III.3. K namietanému porušeniu práv listom ministerstva spravodlivosti:

15. Sťažovateľ namieta nezákonnosť posúdenia jeho podnetu na podanie dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku listom ministra spravodlivosti, ktoré ústavný súd formálne ako opatrenie orgánu verejnej moci, ktoré formálne je napadnuteľné ústavnou sťažnosťou (§ 123 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ však v ústavnej sťažnosti neprezentuje dôvody, pre ktoré by predmetné oznámenie ministerstva spravodlivosti malo byť nezákonným. Vo svojej podstate teda vyjadruje nesúhlas s ministerstvom spravodlivosti zvoleným postupom a v ústavnej sťažnosti podrobne popisuje skutkový stav veci tak, ako ich sám vníma a hodnotí vo veci vykonané dôkazy.

16. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že sťažovateľ nepreukazoval dodržanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietanému listu ministerstva spravodlivosti. Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že predmetnou informáciou nedisponuje ani ministerstvo spravodlivosti. Ďalej zistil, že Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby IIava eviduje doručenie zásielky pre sťažovateľa z ministerstva spravodlivosti pod dotknutým č. 08820/22/61/049 v júli 2023, z čoho vyplýva, že aj táto časť ústavnej sťažnosti by mohla byť odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podaná oneskorene. Napriek tejto skutočnosti, majúci na zreteli materiálny prístup k ochrane práv sťažovateľa v špecifických okolnostiach tejto veci (potvrdenie doručenia listu „len“ zo strany príslušného Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ] pristúpil k posúdeniu tejto časti ústavnej sťažnosti tak, ako je uvedené v ďalších bodoch tohto uznesenia.

17. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné (napr. II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je opravným prostriedkom a z hľadiska trestného práva procesného ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či na základe podnetu strany v konaní alebo na základe iného podnetu podá alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (m. m. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04, I. ÚS 585/2012, I. ÚS 88/2018).

18. Na účel posúdenia sťažovateľových námietok sa ústavný súd oboznámil so znením listu ministerstva spravodlivosti. To vo svojom oznámení sťažovateľovi jasne vymedzilo jeho základné námietky a poukázalo na zákonné ustanovenie, ktoré upravuje oprávnenia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) v oblasti podávania mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania na základe podnetov oprávnených osôb. Pokiaľ sťažovateľ namietal vyhodnotenie, resp. nevykonanie niektorých dôkazov v jeho trestnej veci, ministerstvo prezentovalo názor o vykonaní všetkých vo veci do úvahy prichádzajúcich dôkazov v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu. Hoci v sťažovateľom namietanom liste nie sú presne vymedzené tieto jednotlivé dôkazy, je potrebné uviesť, že skutkový stav tak, ako ho ustálili okresný súd a krajský súd, považovalo ministerstvo spravodlivosti bez akýchkoľvek pochybností za taký, ktorý sa preukázateľne stal spôsobom uvedeným v rozhodnutiach týchto súdov, a jeho závery nepovažovalo za nevyhnutné duplicitne citovať. Ani vo vzťahu k sťažovateľovej výhrade o nedostatočne zistenom skutkovom stave v otázke závažnejšieho spôsobu konania – vlámaním ministerstvo spravodlivosti nenašlo pochybenie (s poukazom na rozhodnutia všeobecných súdov). Pokiaľ išlo o námietky týkajúce sa uznesenia najvyššieho súdu, ministerstvo jasne poukázalo na fakt, že proti nemu nie je prípustný opravný prostriedok a že nie je ani oprávnené podávať k nemu vysvetlenia. V nadväznosti na uvedené skutočnosti sumarizovalo, že vo veci sťažovateľa nenašlo porušenia, ktoré by mohli byť dôvodom na podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

19. Ústavný súd uzatvára, že ministerstvo spravodlivosti nemohlo neakceptovaním podnetu sťažovateľa v okolnostiach predbežne prerokovanej veci spôsobiť porušenie označeného práva sťažovateľa. Sťažovateľ (v danej veci ako podnecovateľ) mal právo „len“ na to, aby sa ministerstvo spravodlivosti jeho podnetom zaoberalo, náležite sa s ním vysporiadalo a o spôsobe jeho vybavenia ho vyzoomelo, k čomu v tejto veci, ako to vyplýva z napadnutého oznámenia, došlo spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitrárny alebo ústavne neakceptovateľný. Ústavný súd akcentuje, že pokiaľ si ministerstvo argumenty sťažovateľa uvedené v jeho podnete na podanie dovolania neosvojilo a v jeho veci nenašlo porušenia, ktoré by mohli byť dôvodom na podanie dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, a svoj názor racionálne odôvodnilo, logicky nemožno od neho očakávať, že napriek tomu bude tieto argumenty „obhajovať“ pred dovolacím súdom. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom ministerstva spravodlivosti, v konkrétnom prípade nemôže podľa ústavného súdu zakladať porušenie ním označených práv.

V dôsledku uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. Ústavný súd dopĺňa, že časť ústavnej sťažnosti, v ktorej smerujú sťažovateľove námietky proti uzneseniu ústavného súdu č. k. II. ÚS 446/2022-28 z 13. októbra 2022 o jeho predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, nie je oprávnený preskúmať.

21. K žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov na vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Vzhľadom na výsledok posúdenia tejto ústavnej sťažnosti možno uzatvoriť, že v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

22. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 3. mája 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu